

или сръбски, чрезъ които да уредимъ нашия, за да го усъвършенствуваме въ продължение на нѣколко години“. И по този начинъ ние ще постигнемъ, вѣрва Селимински, едно ново сближение съ славянитѣ, за да образуваме съ тѣхъ единъ общъ родъ, съ еднакви нравствени тежнениа. Останемъ ли при гръцко образование, рискуваме да не направимъ никакъвъ напредъкъ. „Кжде сж писателитѣ, преводачитѣ ни? Кжде сж голѣмитѣ ни търговци и търговски кжци? — Нѣма ги. Всички, които придобиха образование, придобиха го чрезъ гръцки езикъ, ала, като негодни да го приспособягъ къмъ народа ни, изчезнаха заедно съ знанията си; изчезна тѣй сжщо и тѣхната паметъ въ неизразимо мълчание. Сжщата опасностъ застрашава цѣлата ни учаща се въ Гърция младежъ. Но само нея ли? — Не, и учащитѣ се въ френскитѣ академии, преди да сж получили първоначално образование на роденъ езикъ. И тѣ ще бждатъ излѣгани, безполезни. Наскоро ще се върнатъ отъ Италия, Франция и пр. доста млади мжже, нашенци съ отлични знания, но ако имаха здрави чувства и здравъ разумъ, ще се убедятъ въ това, което имъ говорихъ тукъ, преди да заминатъ, както и следъ това чрезъ писма. Инакъ самата мждростъ ще ги погуби, както погуби мене и всички, които като мене се трудиха напраздно“.

Селимински, гореща натура, е взелъ много присърдце уроцитѣ на Априлова и собственото си безсилие като книжовникъ. Укоритѣ, които сипе по чуждъ адресъ и върху самия себе си, сж белегъ на дълбока правдивостъ и на строга критика къмъ свои и чужди неджзи. Отрича ли той ползата за народното съвземане отъ ученитѣ и отъ търговцитѣ, възпитани въ гръцки учебни заведения, опитътъ отпосле доказва, че това важи само условно и наполовина. Наистина, личности като Атанасъ Богориди, Никола Пиколо, Панайотъ Добровски и други нѣкои отлични елинисти се отчуждаватъ отъ народността си и не ползватъ съ знанията си друго, освенъ гръцитѣ; но, отъ друга страна, мнозина питомци на гръцкитѣ школи се отдърпватъ ъвреме отъ елинофилскитѣ си увлѣчения, усвояватъ добре българския книжовенъ езикъ и ставатъ заслужили пионери на родната мисль и книга, каквото Гаврииль Кръстовичъ и почти цѣлиятъ атински кржгъ, съ братята Михаиловски, Момчилова, Ив. Добровски и други на